

Zaak C-411/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

5 juli 2021

Verwijzende rechter:

Supremo Tribunal Administrativo (hoogste bestuursrechtelijke instantie, Portugal)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 maart 2021

Appellant:

Instituto do Cinema e do Audiovisual, I.P.

Geappelleerde:

NOWO Communications, S.A.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Hoger beroep tegen het vonnis dat in eerste aanleg is gewezen door de Tribunal Administrativo e Fiscal de Almada (bestuurs- en belastingrechter Almada, Portugal; hierna: „TAF Almada”), die daarbij heeft vastgesteld dat de heffing op abonnementsgeld voor de toegang tot televisieprogrammadiensten op het nationale grondgebied die aanbieders van betaaltelevisiediensten aan het Instituto do Cinema e do Audiovisual verschuldigd zijn, in strijd is met de vrijheid van dienstverrichting van artikel 56 VWEU

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De inkomsten uit de inning van een heffing op abonnementsgeld, bij exploitanten van betaaltelevisiediensten die op het nationale grondgebied actief zijn, worden gebruikt om de ontwikkeling, de promotie en de uitzending van Portugese cinematografische en audiovisuele werken te financieren.

De verwijzende rechter wenst te vernemen of het feit dat deze financiering nationale cinematografische en audiovisuele producties goedkoper maakt en bijgevolg de aankoop van deze producties bevoordeelt ten opzichte van die van andere lidstaten, leidt tot een indirecte discriminatie bij de grensoverschrijdende verrichting van deze diensten, die dus in strijd is met de in artikel 56 VWEU neergelegde vrijheid van dienstverrichting.

Prejudiciële vragen

„1) Kan artikel 10, lid 2, van Lei n.º 55/2012 (wet nr. 55/2012 van 6 september 2012), indien het aldus wordt uitgelegd dat de daarin bedoelde heffing uitsluitend dient om de promotie en de verspreiding van Portugese cinematografische en audiovisuele werken te financieren, ertoe leiden dat het verrichten van diensten tussen lidstaten indirect wordt gediscrimineerd ten opzichte van de verrichting van overeenkomstige diensten op het nationale grondgebied, doordat het moeilijker wordt om diensten te verrichten tussen lidstaten dan louter binnen een en dezelfde lidstaat, hetgeen in strijd is met artikel 56 VWEU?

2) Kan het antwoord op de eerste prejudiciële vraag worden beïnvloed door het feit dat in andere lidstaten van de Europese Unie regelingen bestaan die identiek zijn aan of vergelijkbaar zijn met die waarin wet nr. 55/2012 voorziet?”

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 56 VWEU

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Lei n.º 55/2012 - Princípios de ação do Estado no quadro do fomento, desenvolvimento e proteção da arte do cinema e das atividades cinematográficas e audiovisuais (wet nr. 55/2012 - Beginselen voor het optreden van de Staat in het kader van de bevordering, de ontwikkeling en de bescherming van de filmkunst en cinematografische en audiovisuele activiteiten) (*Diário da República* nr. 173/2012, reeks I van 6 september 2012)

Artikel 2 van wet nr. 55/2012, getiteld „Definities”, bepaalt in de aanhef en onder p):

„Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbepalingen ervan wordt verstaan onder:

p) ‚exploitant van betaaltelevisiediensten’: een rechtspersoon die op het nationale grondgebied via enigerlei platform, toestel of technologie toegang verschaft tot televisieprogrammadiensten op basis van een contractuele verbintenis waarvoor een abonnement is afgesloten of een andere vorm van voorafgaande individuele machtiging is vereist, waarbij de eindgebruiker

betaalt voor de levering van de dienst, ongeacht of die afzonderlijk wordt geleverd dan wel als onderdeel van een pakket dat andere elektronische communicatiediensten omvat en ongeacht de aard van de apparatuur die wordt gebruikt om van de diensten gebruik te kunnen maken, ook wanneer het algemene commerciële aanbod suggereert dat de televisiedienst gratis wordt geleverd”.

Artikel 3 van wet nr. 55/2012, met het opschrift „Beginselen en doelstellingen”, luidt als volgt:

„1 - In aangelegenheden die door deze wet worden geregeld, laat de Staat zich leiden door de volgende beginselen:

- a) steun voor het scheppen, produceren, distribueren, vertonen, verspreiden en promoten van cinematografische en audiovisuele werken als instrumenten om uitdrukking te geven aan de culturele verscheidenheid alsook aan de nationale identiteit, de taal te propageren en het imago van Portugal in de wereld te versterken, met name wat betreft het aanhalen van de banden met andere landen met het Portugees als officiële taal;
- b) bescherming en bevordering van de cinematografische kunst, met name van nieuwe talenten en eerste werken;
- c) vaststelling van steunmaatregelen en -programma's om de ontwikkeling van de bedrijfsstructuren en de markt voor cinematografische en audiovisuele werken te bevorderen, met inachtneming van de beginselen van transparantie en onpartijdigheid, mededinging, vrijheid van schepping en meningsuiting en culturele diversiteit;
- d) bevordering van de interactie met actoren uit de film- en audiovisuele sector, de sociale media, het onderwijs en de telecommunicatie;
- e) bevordering en behoud op lange termijn van het cinematografisch en audiovisueel erfgoed via maatregelen om het behoud ervan te waarborgen.

2 - In het kader van de aangelegenheden die bij deze wet worden geregeld, streeft de Staat ernaar:

- a) de creatie, de productie, de distributie, de vertoning, de uitzending en de bekendmaking van nationale cinematografische en audiovisuele werken te bevorderen, met name door middel van steun- en stimuleringsmaatregelen;
- b) de kwaliteit, de culturele verscheidenheid, de artistieke eigenheid en de economische levensvatbaarheid van cinematografische en audiovisuele werken te bevorderen, met name door steun te verlenen voor de ruime verspreiding ervan en voor de exploitatie van de waarde ervan door de scheppende kunstenaars;

- c) de rechten van auteurs en producenten van cinematografische en audiovisuele werken, alsmede van kunstenaars, vertolkers en uitvoerend kunstenaars ervan beter te beschermen;
- d) de Portugese taal en cultuur te bevorderen;
- e) de wisselwerking tussen de onafhankelijke productiesector en de sectoren van de exploitatie, de distributie, de verspreiding of de beschikbaarstelling van cinematografische en audiovisuele werken te bevorderen;
- f) internationale coproductie aan te moedigen door het sluiten van bilaterale wederkerigheidsovereenkomsten en internationale verdragen;
- g) de samenwerking met andere landen met het Portugees als officiële taal te intensiveren;
- h) bij te dragen tot de versterking van de bedrijfsstructuur van de film- en de audiovisuele sector door stimulansen en andere ondersteunende maatregelen te bieden, en in het bijzonder door investeringen in kleine en middelgrote binnenlandse ondernemingen te bevorderen, teneinde waarde en werkgelegenheid te scheppen;
- i) de vertoning, de verspreiding, de promotie, de popularisering en de economische exploitatie van nationale cinematografische en audiovisuele werken aan te moedigen;
- j) bij te dragen tot de internationalisering van cinematografische en audiovisuele werken, alsmede tot de nationale en internationale erkenning van de scheppers, de producenten en de uitvoerders van deze werken alsook van de technische teams erachter;
- k) bij te dragen tot het creëren van publiek, met name door ondersteuning te bieden voor filmfestivals, filmclubs, vertoningen in gemeentelijke bioscopen en culturele verenigingen voor de bevordering van de filmactiviteit, en in het bijzonder door basisopleidingen film in onderwijsinstellingen te bevorderen;
- l) het behoud van het nationale cinematografische en audiovisuele erfgoed in Portugal te bevorderen, alsmede de valorisatie en permanente tentoonstelling ervan bij het publiek;
- m) de vaststelling van maatregelen te bevorderen om de toegang tot cinematografische en audiovisuele werken voor personen met een handicap te waarborgen;
- n) bij te dragen tot de ontwikkeling van het artistieke onderwijs en de beroepsopleiding in de film- en de audiovisuele sector.

3 - In het kader van de aangelegenheden die door deze wet worden geregeld, zal de Staat:

- a) jaarlijks prioriteiten voor steun aan de film- en audiovisuele industrie vaststellen en publiceren op basis van een strategische visie op investeringen in film- en audiovisuele activiteiten, de financieringsbehoeften en de beschikbare financiële middelen;
- b) zorgen voor een strikte en transparante uitvoering van het beleid ter ondersteuning van de film- en audiovisuele industrie;
- c) ervoor zorgen dat scheppende kunstenaars en vakmensen uit de sector, alsmede ondernemingen die film- en audiovisuele activiteiten uitoefenen, worden betrokken bij de vaststelling van prioriteiten en bij de uitvoering van steunmaatregelen;
- d) de vertoning aan het publiek van door de Staat gesubsidieerde werken bevorderen en daartoe bijdragen.

4 - De staat steunt de Europese film met inachtneming van de geldende regels van internationaal recht, met name die welke zijn vastgesteld in het kader van de Europese Unie (EU), het Europees Verdrag inzake cinematografische coproducties, het UNESCO-Verdrag inzake culturele diversiteit en de internationale verdragen inzake intellectuele eigendom.

5 - De steun en maatregelen waarin deze wet voorziet, zijn verenigbaar met de steun- en stimuleringsregelingen die zijn neergelegd in de voor de Portugese Staat bindende voorschriften van het internationale en het Gemeenschapsrecht.”

Artikel 8 van wet nr. 55/2012, getiteld „Begunstigden”, bepaalt in lid 3:

„Distributeurs en vertoners kunnen overeenkomstig de bepalingen van het wetsdecreet dat ter uitvoering van deze wet wordt vastgesteld, steun krijgen voor de distributie en vertoning van nationale werken, Europese werken alsook voor minder bekende cinematografische werken.”

Artikel 10 van die wet, met het opschrift „Heffingen”, bepaalt in lid 2:

„Exploitanten van betaaltelevisiediensten dienen per abonnement voor de toegang tot televisiediensten een jaarlijkse heffing van 2 (EUR) te betalen, die te hunnen laste komt.”

Artikel 18 van wet nr. 55/2012, getiteld „Toegang tot de distributie-, vertonings- en omroepmarkten”, bepaalt in de leden 1 en 3:

„1 - De Staat neemt maatregelen om de distributie, de vertoning en de promotie van cinematografische werken op de nationale en de internationale markt te ondersteunen, met name door stimulansen te bieden voor de vertoning van

nationale cinematografische werken, in het bijzonder gesubsidieerde werken, of Europese werken in gemeentelijke bioscopen, en door maatregelen te nemen om partnerschappen tussen nationale producenten en distributeurs aan te moedigen.

[...]

3 - De Staat stelt maatregelen vast ter ondersteuning van bioscoopexploitanten die overwegend of regelmatig nationale en Europese cinematografische werken, waaronder speelfilms, documentaires, korte films en tekenfilms, op het programma zetten en hun activiteit in alternatieve vertoningscircuits uitoefenen.”

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Bij brief van 9 augustus 2013 heeft het Instituto do Cinema e do Audiovisual de onderneming NOWO Communications, S.A., voorheen bekend als Cabovisão-Televisão por Cabo, S.A., verzocht om een bedrag van 886 042,50 EUR te betalen tot voldoening van de jaarlijkse heffing die door aanbieders van betaaltelevisie verschuldigd is.
- 2 Op 27 augustus 2013 heeft het Instituto do Cinema e do Audiovisual ten belope van dat bedrag een betalingsbevel uitgegeven, dat door de Serviço de Finanças de Palmela (belastingdienst Palmela, Portugal) aan die onderneming is toegezonden.
- 3 Op 2 oktober 2013 heeft NOWO Communications, S.A. bezwaar ingediend tegen de betrokken aanslag en heeft zij tevens om een bankgarantie verzocht, teneinde de schorsing van de tenuitvoerleggingsprocedure te verkrijgen.
- 4 Bij brief van 27 mei 2014 is haar kennisgegeven van de beslissing tot verwerping van haar bezwaar, waartegen zij vervolgens beroep heeft ingesteld bij de TAF Almada.
- 5 Bij vonnis van 29 november 2018 heeft de TAF Almada dat beroep in zijn geheel gegrond verklaard en de vastgestelde heffing op het abonnementsgeld nietig verklaard op grond dat die heffing in strijd is met de vrijheid van dienstverrichting en artikel 56 VWEU.
- 6 De verwijzende rechter moet zich thans uitspreken over het door het Instituto do Cinema e do Audiovisual tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 7 Het Instituto do Cinema e do Audiovisual (hierna: „appellant”) betoogt dat de heffing op het abonnementsgeld verenigbaar is met het Unierecht en derhalve niet in strijd is met artikel 56 VWEU.
- 8 Aangezien die heffing uitsluitend betrekking heeft op de toegang tot televisieprogrammadiensten die op het nationale grondgebied worden

aangeboden, en moet worden betaald door alle exploitanten van betaaltelevisiediensten die op dat grondgebied actief zijn, zijn alle elementen van het aanbieden van betaaltelevisiediensten beperkt tot het nationale grondgebied.

- 9 In het bestreden vonnis heeft de TAF Almada echter geoordeeld dat de heffing de vrijheid van dienstverrichting beperkt, niet van NOWO Communications, SA (hierna: „geappelleerde”), maar van dienstverrichters op het gebied van buitenlandse film- en audiovisuele producties.
- 10 Zelfs indien wordt aangenomen dat geappelleerde zich rechtmatig op de onwettigheid van de heffing op het abonnementsgeld kan beroepen wegens vermeende indirecte discriminatie van diensten die worden verricht door andere entiteiten die geen partij zijn bij het geding, dan nog is volgens appellant ook vanuit dit oogpunt niet aangetoond dat er sprake is van een beperking van de vrijheid om deze diensten te verrichten.
- 11 Volgens appellant is het onjuist om ervan uit te gaan dat de heffing op het abonnementsgeld uitsluitend wordt aangewend om de promotie en de verspreiding van Portugese cinematografische werken te financieren, terwijl wet nr. 55/2012 en de latere uitvoeringsbepalingen daarvan in feite ook voorzien in steun voor de productie, de distributie, de vertoning, de promotie en de verspreiding van Europese werken.
- 12 Zelfs indien wordt aangenomen dat de ontvangen inkomsten in de eerste plaats bestemd zijn voor de financiering van nationale werken, dan nog kan op basis van een eenvoudige analyse van die wettelijke regeling niet worden geconcludeerd dat de aanwending van die inkomsten tot gevolg heeft of kan hebben dat de verrichting van diensten tussen lidstaten wordt belemmerd.
- 13 Van een dergelijke beperking kan slechts sprake zijn indien kan worden geconcludeerd dat de bestemming van de inkomsten de aankoop van Portugese cinematografische en audiovisuele werken bevoordeelt ten nadele van Europese werken en het moeilijker maakt om diensten te verrichten tussen lidstaten dan zuiver binnen een en dezelfde lidstaat. Volgens appellant is niet bewezen dat de aanbieders van televisiediensten ertoe neigen de aankoop van nationale producties te bevoordelen ten koste van Europese producties, louter wegens de financiering en de steun die nationale producties ontvangen, aangezien deze conclusie in elk geval niet wordt gestaafd door een gedetailleerde en uitputtende functionele analyse, die duidelijk niet uit het dossier blijkt en door geappelleerde niet is overgelegd.
- 14 Evenmin is aangetoond dat de aanwending van de heffing in kwestie de toegang tot de markt voor „buitenlandse werken” belemmert en zo het intracommunautaire handelsverkeer hindert, aangezien voor een eventuele beperking van het vrij verrichten van diensten hoe dan ook vereist is dat de aanwending van de betrokken heffing het verrichten van grensoverschrijdende diensten met betrekking tot „buitenlandse werken” in voorkomend geval aanzienlijk kan

belemmeren of ontmoedigen. Er is dus geen sprake van een beperking van het vrij verrichten van diensten met betrekking tot Europese werken die de activiteiten van dergelijke in andere lidstaten gevestigde dienstverrichters kan verhinderen, belemmeren of minder aantrekkelijk kan maken.

- 15 Voor zover de betrokken heffing is gericht op diensten die op het nationale grondgebied door aanbieders van betaaltelevisiediensten worden verricht, heeft zij bovendien geen objectief effect op „buitenlandse producties” of verleners van diensten op het gebied van de productie van Europese cinematografische en audiovisuele inhoud.
- 16 Volgens appellant bestaan er in andere lidstaten, met name in Duitsland, Frankrijk, Polen en de Tsjechische Republiek, gelijksoortige heffingen op betaaltelevisiediensten als die welke in het hoofdgeding aan de orde is. In het bestreden vonnis is de aan de nationale film- en audiovisuele industrie toegekende steun echter onrechtmatig verklaard, waarbij volledig is voorbijgegaan aan de steun die deze activiteiten in de meeste lidstaten genieten.
- 17 Daarnaast heeft de Europese Commissie in 2008 verscheidene filmsteunregelingen goedgekeurd, waaronder de Hongaarse filmsteunregeling, de Italiaanse belastingvoordelen voor filmproductie, en de Finse en Duitse filmsteunregelingen. In die zin is er in de Europese Unie een reële stimulans voor de audiovisuele productie van de lidstaten die bijdraagt tot de diversiteit en de rijkdom van de Europese cultuur.
- 18 Voorts had het bestreden vonnis volgens appellant moeten onderzoeken of de steun aan de film- en audiovisuele productie een steunmaatregel is in de zin van artikel 107 VWEU. Indien het een steunmaatregel betreft, moet immers rekening worden gehouden met het feit dat de Europese Commissie en de rechtspraak van het Hof van Justitie zich niet verzetten tegen steunregelingen voor film- en televisieproducties die uit parafiscale heffingen worden gefinancierd, en dat er een specifieke mogelijkheid bestaat om af te wijken van het beginsel van algemene onverenigbaarheid wanneer het gaat om steun die de lidstaten verlenen ter bevordering van de cultuur, mits daardoor de voorwaarden inzake het handelsverkeer en de mededinging in de Unie niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad.
- 19 Wat daarnaast een eventuele verplichting tot aanmelding bij de Commissie en tot verkrijging van de desbetreffende toestemming betreft, volgt volgens appellant uit verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 16 juni 2014 dat steun voor de cultuur en de instandhouding van het culturele erfgoed verenigbaar is met de interne markt en niet verplicht vooraf bij de Commissie hoeft te worden aangemeld.
- 20 Van haar kant voert geappelleerde aan dat uit artikel 3 van wet nr. 55/2012 kan worden afgeleid dat de door appellant aan zijn begunstigden verleende steun uiteindelijk bedoeld is om nationale cinematografische en audiovisuele werken, de

Portugese taal en de nationale identiteit te bevorderen. Doordat de heffing op het abonnementsgeld activiteiten financiert die enkel de nationale dienstverrichters ten goede komen, vormt zij een beperking van de vrijheid van dienstverrichting in de Europese Unie, en wordt de aankoop van Portugese cinematografische en audiovisuele werken bevoordeeld ten opzichte van die uit andere lidstaten.

- 21 Volgens geappelleerde worden door de heffing op abonnementsgelden aanbieders van betaaltelevisiediensten die buitenlandse cinematografische en audiovisuele werken in hun aanbod opnemen dus indirect gediscrimineerd, terwijl zij verplicht blijven de Portugese productie te financieren, op dezelfde wijze als ook de cinematografische en audiovisuele productie van de andere lidstaten erdoor wordt gediscrimineerd.
- 22 Bovendien is deze beperking volgens geappelleerde niet gerechtvaardigd uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid of uit hoofde van enige andere legitieme reden in verband met de vormgeving en de bescherming van het nationale belastingstelsel, met name die welke verband houden met de samenhang van het belastingstelsel, het behoud van een billijke verdeling van de fiscale soevereiniteit tussen de staten of de bestrijding van belastingontduiking.
- 23 Wat de evenredigheid betreft, betoogt geappelleerde dat de omstreden heffing geen geschikt instrument is om het nagestreefde doel te bereiken en dat er andere maatregelen zijn die minder schadelijk zijn voor de vrijheid van dienstverrichting en voor de grensoverschrijdende handel in cinematografische werken en audiovisuele inhoud. Bovendien is de heffing op het abonnementsgeld ook in strikte zin onevenredig, aangezien zij de potentiële baten van de nationale cinematografische en audiovisuele activiteit ruimschoots overstijgt. Deze baten zouden precies dezelfde zijn indien de middelen uit de algemene belastingen zouden worden verkregen, zonder dat de aanbieders van betaaltelevisiediensten een selectieve last wordt opgelegd.
- 24 Geappelleerde betoogt voorts dat soortgelijke regelingen in andere lidstaten op geen enkele wijze kunnen worden vergeleken met de in het hoofdgeding aan de orde zijnde regeling, of het nu is uit het oogpunt van de aard ervan dan wel uit het perspectief van de belastinggrondslag en de berekeningsmethode ervan.
- 25 Ten slotte erkent appellant, door in de conclusie van de motivering van zijn hoger beroep naar de regels inzake staatssteun te verwijzen, dat de nationale regeling in feite tot doel heeft nationale cinematografische en audiovisuele activiteiten te begunstigen, aldus geappelleerde.

Korte motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 26 In de eerste plaats wenst de verwijzende rechter te vernemen of er in casu sprake is van grensoverschrijdende elementen die, gelet op de door geappelleerde

uitgeoefende activiteiten, rechtvaardigen dat zij zich beroept op de bepalingen van het VWEU inzake het vrij verrichten van diensten.

- 27 Bij een bevestigend antwoord moet worden uitgemaakt of de betrokken heffing op zich in strijd is met het Unierecht, en of deze strijdigheid moet worden onderzocht vanuit het oogpunt van de aanwending van de inkomsten uit de heffing op het abonnementsgeld voor de bevordering en de bescherming van de filmkunst en de nationale cinematografische en audiovisuele activiteiten.
- 28 Uit de beslissing van de TAF Almada, waarmee de verwijzende rechter het eens is, blijkt duidelijk dat eerstgenoemde rechter van oordeel is dat het gebruik van de inkomsten uit de heffing op het abonnementsgeld de binnenlandse productie goedkoper maakt dan de buitenlandse, zodat de grensoverschrijdende verrichting van deze diensten indirect wordt gediscrimineerd, aangezien de heffing uitsluitend bedoeld is om de promotie en de verspreiding van Portugese werken te financieren.
- 29 In die beslissing, die door de verwijzende rechter gedeeltelijk is overgenomen, wordt beklemtoond dat de televisieaanbieders de producenten van dergelijke producties financieren door middel van een overdracht van particuliere middelen. De heffing op het abonnementsgeld is verschuldigd ongeacht de door de aanbieders gemaakte winst, zodat het autonome karakter ervan ten opzichte van de heffing op vertoningen wordt verklaard door het bedrijfsmodel van laatstgenoemden.
- 30 Aangezien de diensten van deze aanbieders op abonnementsbasis worden verkregen, zien deze televisiezenders vaak af van het tonen van commerciële reclame en is de eveneens in wet nr. 55/2012 vastgelegde vertoningsheffing dus niet op hen van toepassing. Terwijl de heffing op vertoningen wordt berekend op een *ad valorem*-basis, is de heffing op het abonnementsgeld alleen gebaseerd op het aantal abonnees van elke exploitant.
- 31 Hieruit volgt dat de belastinggrondslag voor de heffing op het abonnementsgeld volledig losstaat van het werkelijke gebruik van de nationale cinematografische en audiovisuele productie die die heffing beoogt te financieren. Het gaat niet om het daadwerkelijke gebruik van nationale inhoud, en ook exploitanten die overwegend of uitsluitend buitenlandse televisiediensten aanbieden, zijn niet van betaling ervan uitgesloten. De heffing is gebaseerd op het beginsel dat de exploitanten in meerdere of mindere mate profiteren van inhoud die op nationaal niveau is geproduceerd en door de Staat wordt gesubsidieerd.
- 32 De verwijzende rechter verwijst voorts, vanuit teleologisch oogpunt, naar de memorie van toelichting bij Proposta de Lei nr. 69/XII (wetsvoorstel nr. 69/XII), waaruit wet nr. 55/2012 is voortgekomen, waarin is bepaald dat de betrokken heffing tot doel heeft een systeem ter ondersteuning van de Portugese film- en audiovisuele industrie tot stand te brengen dat berust op een solide inkomstenbasis.

- 33 Aangezien het antwoord op de vragen niet duidelijk is en er ernstige twijfels bestaan over de vraag of de uitlegging van artikel 10, lid 2, van wet 55/2012 in strijd is met artikel 56 VWEU, heeft de Supremo Tribunal Administrativo besloten een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen bij het Hof.

WERKDOCUMENT